IIDB

INTERNATIONAL INTERIOR DESIGN BIENNIAL

CHA(LLE)NGES

Patronat medialny: A&B Architektura & Biznes

9. edycja | 9th edition | 2026

Wydział Architektury Wnętrz ASP im. J. Matejki w Krakowie

9. Międzynarodowe Biennale Architektury Wnętrz | Cha(lle)nges

6-15 października 2026 r.

***Every change is a challenge* | Każda zmiana to wyzwanie**

6 października 2026 r. | godz. 18:00 | pl. Jana Matejki 13, Kraków

Uroczyste otwarcie Biennale

Wernisaże wystaw

- Cha(lle)nges – LAB | 3. edycji Open Call na dzieło w przestrzeni
- Cha(lle)nges – Draw / Wyciągnięte z szuflady | 1. edycji wystawy szkicu projektowego

oraz wydarzeń towarzyszących

Ogłoszenie laureatów

- Cha(lle)nges. Konkursu dla Studentów
- Cha(lle)nges – Realizacje | 3. edycji Konkursu dla Profesjonalistów

13-14 października 2026 r. | godz. 11:00-16:00 | pl. Jana Matejki 13. Kraków

Międzynarodowa Konferencja Naukowa

13 października 2026 r. | godz. 19:00 | ul. Syrokomli 21, Kraków

Mapping elewacji budynku ASP przy ul. Syrokomli 21

Projekt przygotowany przez studentów I roku studiów II stopnia Wydziału Architektury Wnętrz ASP w Krakowie (rok ak. 2025-26) w ramach przedmiotu „Działania multimedialne w architekturze”, prowadzonego przez dr hab. Wojtka Kapelę, prof. ASP.

(termin może ulec zmianie w przypadku trudnych warunków atmosferycznych)

Międzynarodowe Biennale Architektury Wnętrz to obszar komunikacji – wymiany wiedzy, poglądów i doświadczeń w obliczu zmian i wyzwań współczesnego świata. Jest wspólną przestrzenią architektów wnętrz, nauczycieli akademickich, studentów oraz przedstawicieli firm z branży; metaforycznym mostem pomiędzy sztuką, jaką jest architektura wnętrz i ludźmi, którzy ją tworzą i którzy jej doświadczają.

Tematem przewodnim 9-tej edycji Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz są zmiany: m.in. globalne i lokalne, przestrzenne, strukturalne, programowe, zmysłowe, estetyczne, kulturowe oraz związane z nimi wyzwania, jakie stają przed projektantem, użytkownikiem, artystą i odbiorcą.

9. edycja Biennale związana jest z ważnym momentem w dziejach Wydziału Architektury Wnętrz, dla którego rok 2026 jest rokiem przełomowym. 1 października 2026 r. Wydział rozpoczyna czwarte ćwierćwiecze swojego istnienia i równocześnie po 18 latach powraca do jednostopniowego trybu stacjonarnych studiów magisterskich, wprowadzając nowy aspekt kształcenia związany z bioniką. To czas wyzwań (challenges) i zmian (changes), stąd temat tegorocznej edycji MBAW, łączący te dwa zagadnienia.

Organizator:

Wydział Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

prof. dr hab. Rafał Ziembiński / dziekan WAW

dr Joanna Łapińska / prodziekan WAW / kuratorka

dr hab Łukasz Sarnat prof. ASP / kurator

Wszystkie materiały związane z 9. Międzynarodowym Biennale Architektury Wnętrz (w tym regulaminy i formularze zgłoszenia) są dostępne na stronie **www.iidb.pl**



Cha(lle)nges – Forum | 9. Międzynarodowa konferencja naukowa

13-14 października 2026 r.

11:00-16:00

Aula Gmachu Głównego ASP w Krakowie, pl. Jana Matejki 13

Międzynarodowa konferencja naukowa odbędzie się w dniach 13-14.10.2026 r. w ramach 9. Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz organizowanego przez Wydział Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Uczestnicy będą wygłaszać referaty w formie stacjonarnej w Auli Gmachu Głównego ASP w Krakowie oraz w formie zdalnej.

Tematem przewodnim konferencji są „Zagadnienia projektowania wnętrz i designu w kontekście wyzwań i zmian we współczesnym świecie" - hasło dookreślające główny temat tegorocznego Biennale – Cha(lle)nges, stanowiącego punkt wyjścia dla rozważań nad bio- i eko-designem, problematyką zrównoważonego rozwoju, projektowaniem uniwersalnym, projektowaniem w dobie zagrożeń oraz znaczeniem AI – sztuczną inteligencją wspomagającą czy stanowiącą zagrożenie. Jesteśmy otwarci także na Państwa interpretacje tematu.

13.10.2026 r. (wtorek) | Aula ASP w Krakowie, pl. Matejki 13

11:00 Uroczysta inauguracja roku akademickiego WAW

Wykład inauguracyjny wygłosi Robert Konieczny
Wartość dodana w architekturze

12:30 Panel dyskusyjny - prezentacja czasopisma WAW

13:00 Przerwa kawowa

13:30 mgr Napoleon Bryl
Projektant w procesie (AI) – projektant w pętli (AI)

14:00 prof. dr hab. Tadeusz Pietrzkiewicz
… zniewolenie, rehumanizacja, czy może - zlekceważenie?

14:30 dr hab. Maciej Basałygo, prof. UAP
Przestrzeń nieoczywista. Aspekty poszukiwania inspiracji

15:00 dr Dominika Zawojska-Kuriata
NeuroSense MOD – mobilne i modułowe rozwiązanie
w projektowaniu przestrzeni neuroinkluzywnych

15:30 mgr inż. arch. Anna Michałek
Cyfrowa czułość w projektowaniu architektonicznym wnętrz

14.10.2026 r. (środa) | Aula ASP w Krakowie, pl. Matejki 13

11:00 dr hab. Natalia Kliśko-Walczak
Jakość powietrza w projektowaniu wnętrz.
PURUS – studium form filtracyjnych

11:30 dr hab. inż. arch. Magdalena Celadyn
Trwałość emocjonalna materiału, produktu
i obiektu a środowiskowe zrównoważenie

12:00 mgr Anna Zwiefka
Płynna rzeczywistość. Kto zaprojektuje nowy świat?

12:30 dr hab. inż. arch. Rafał Szrajber
Od cyfrowej przytulności do nowej relacji z przestrzenią. Czego
architektura wnętrz może nauczyć się od cozy games?

13:00 Przerwa kawowa

13:30 mgr inż. arch. Maja Piechowiak i mgr inż. arch. Julia Cieślak
Scenografia jako narzędzie kształtowania wyobraźni przestrzennej

14:00 dr Kaja Windak-Czajczyk, mgr Katarzyna Zielińska-Daryin,
dr Karolina Baniowska
Dezinfosfera

14:30 dr hab. inż. arch. Olga Chomska
Dom w czasach płynnej nowoczesności

15:00 dr Anna Paszkowska-Thurow
Kompleksowość procesu kształtowania indywidualnych
wnętrz mieszkalnych – od idei do realizacji

15:30 mgr inż. Piotr Stawiarski, MBA
Design, który sprzedaje. Rosnąca rola architektury wnętrz części
wspólnych w kształtowaniu wartości nieruchomości deweloperskiej



mgr Napoleon Bryl

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

Z wykształcenia fotograf, absolwent WSSP. Z zainteresowania grafik, projektant i specjalista IT.

Po dyplomie rozpoczął pracę na łódzkiej ASP, gdzie uczył technik fotograficznych i podstaw animacji. Od 2011 r. związany z Wydziałem Intermediów Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie, gdzie prowadzi zajęcia z montażu filmowego i technik multimedialnych. Od 2021 r. pracuje na stanowisku asystenta w Katedrze Projektowania Przestrzeni Ekspozycyjnych i Multimedialnych na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie.

Certyfikowany trener m.in. Apple Final Cut Pro X, Blackmagicdesign DaVinci Resolve.

Współpracuje także z Apple Polska w zakresie wykorzystania nowoczesnych technologii w nauczaniu i muzealnictwie, szczególnie w edukacji prowadzonej przez instytucje kultury. Regularnie prowadzi specjalistyczne szkolenia z fotografii, montażu filmowego, DTP oraz administrowania systemami IT ze szczególnym uwzględnieniem branży kreatywnych i szkolnictwa.

Zajmuje się głównie fotografią, videoartem, projektowaniem graficznym. Wspomaga i konsultuje projekty scenograficzne, instalacje w zakresie multimediów, oświetlenia itp.

Projektant w procesie (AI) – projektant w pętli (AI)

Sztuczna inteligencja staje się integralnym elementem współczesnego procesu projektowego, wpływając na sposób pracy projektantów, architektów, artystów. „Projektant w procesie (AI) – projektant w pętli (AI)" analizuje rolę twórcy w środowisku, w którym AI nie zastępuje kreatywności człowieka, lecz staje się jego partnerem we współtworzeniu rozwiązań. W centrum uwagi znajduje się model Human in the Loop, zakładający aktywny udział projektanta w interpretowaniu, ocenianiu i ukierunkowywaniu rezultatów generowanych przez AI. Omówione zostanie również znaczenie AI Literacy, czyli kompetencji niezbędnych do świadomego, krytycznego i odpowiedzialnego wykorzystania narzędzi sztucznej inteligencji w pracy twórczej. Prezentacja pokaże także, jak podejście AI Native zmienia procesy projektowe, prowadząc do powstawania nowych metod pracy, komunikacji i kreacji. To refleksja nad przyszłością projektowania, w której technologia wzmacnia potencjał twórczy człowieka, a projektant pozostaje kluczowym ogniwem procesu decyzyjnego i kreatywnego.



prof. dr hab. Tadeusz Pietrzkiewicz

Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku

Jestem architektem wnętrz, pracownikiem badawczo-dydaktycznym, prowadzę III Pracownię Architektury Wnętrz na kierunku Architektura Wnętrz Wydziału Architektury Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku.

Interesują mnie etyczne zagadnienia twórczości, które uważam za podstawę inicjowania architektury. Jestem autorem terminów: do-wyobrażenie i do-wyobrażenie twórcze rozumianych przeze mnie jako personalna ścieżka ustanowienia wartości holistycznych oraz twórczych, poszukiwanych przeze mnie wobec kryzysu aksjologicznego wywołanego nihilistycznym relatywizmem. Ich ustanowienie wpływa na poziom komunikatywności przekazu projektowego oraz możliwość wartościowania dokonań projektowych.

Projektując zajmuję się głównie zagadnieniami szeroko pojętego zamieszkiwania, w zakresie poszukiwania alternatywnego modelu zamieszkiwania ukierunkowanego szczególne na potrzeby wynikające z psychofizycznej kondycji człowieka, czyli: przede wszystkim sprzyjanie nawiązywaniu bezpośrednich kontaktów interpersonalnych, ale także ukierunkowanie na wrażliwość sensoryczną (dotykową, barwową, akustyczną…). Głównie w ten powyżej określony sposób rozumiem współcześnie konieczną rehumanizację architektury.

Prowadzę działalność twórczą w zakresie architektury wnętrz. Projektowałem wnętrza obiektów objętych ochroną dóbr kultury, kościołów oraz założenia pomnikowe. Aktualnie częściej są to wnętrza: hoteli, domów, apartamentów, przestrzeni wspólnych w budynkach deweloperskich, a ponadto czasowe wystawy dzieł sztuki.

… zniewolenie, rehumanizacja, czy może - zlekceważenie?

Współczesnym wyzwaniem dla architektury jest wywołany kryzys humanizmu. W dużym stopniu opiera się on na posthumanistycznych przesłankach nadal: nielogicznych, niejasnych i niespójnych. Jednak posthumanizm dominuje rzeczywistość, choć jest to nieformalna dominacja, bo niepotwierdzana przez intelektualistów. Metaforycznie stwierdzając, tego posthumanistycznego pudełka po jego otwarciu nie

da się już skutecznie zamknąć… Idea ta staje się pretekstem do wprowadzania kolejnych ograniczeń wychodzących daleko poza teoretyczny obszar jej oddziaływania. Mimo zrozumienia dla proekologicznych walorów dostrzegam chybioną lokalizację posthumanizmu kładącą cień na spodziewane korzyści. Kiedy poddamy refleksji reminiscencje tego ruchu dla architektury, to dojdziemy do wniosku, że prawdopodobnie chodzi o jakąś formę świadomego samoograniczenia się człowieka na rzecz ochrony środowiska. Ta szczytna idea nie przeczy jednak humanizmowi… wręcz odwrotnie można uzasadniać, że idea humanizmu pozwala bardziej świadomie dążyć do celu samoograniczenia. Ponadto, pozostaje dręczące pytanie: „Jaki cel miałaby postawić sobie architektura, jeśli jej podmiotem przestałby być człowiek z powodu domniemanej konieczności złożenia hołdu przyrodzie?". Problem ulegałby znacznej komplikacji wówczas, gdyby okazało się, że obszarem ograniczenia miałaby się stać kreatywność człowieka. Czy faktycznie można by ograniczyć umysł człowieka podobnie jak się kryzuje moc silnika samochodowego, by efekcie trochę ironicznie stwierdzając: „uniknąć podatku od zanieczyszczania środowiska"? Refleksja Czesława Miłosza nad zniewolonym umysłem chyba nadal nie pozwala się godzić w ciszy z porażką kolejnych ograniczeń… a może nie mam racji i trzeba milczeć, czkając na swojego Miłosza? Jeśli głębiej przeanalizujemy zaistniałą sytuację, to niestety okaże się, że zagadnienie odejścia od humanizmu dotyka nie tylko pryncypialnych pytań natury moralnej i etycznej fundamentalnych dla procesu projektowego, ale także regulacji prawa wpływającego również na proces projektowania i wolność twórczą. Czy to prawda, że zaprzeczenie humanizmowi przekreśla architekturę? Zatem, może właściwym kierunkiem dla współczesnej architektury powinna być jej głęboka rehumanizacja? Czy to prawda, że postulaty posthumanistyczne w gruncie rzeczy nie sprzeciwiają się humanizmowi, bo realnie mają zupełnie inny kierunek sprzeciwu? Czy kierunkiem tym jest wolna myśl i wolna wola? Zatem… dokąd dąży ten proces? Jak na niego reagować? Może należy go lekceważyć skupiając się nad tym, by: „robić - projektować - swoje"? Czy ta forma aktywnego zlekceważenia jest możliwa we współczesnym świecie? Kiedyś żelazna kurtyna oddzielała nas od wolności, będącej za nią i wystarczyło teoretycznie ją „tylko" jakoś przekroczyć, by dzielić się swoją twórczością z innymi. Teraz - gdzie ona przebiega?



dr hab. Maciej Basałygo, prof. UAP

Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu

Projektant wnętrz. Absolwent ASP w Poznaniu (obecnie Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu). Od ukończenia studiów związany z macierzystą Uczelnią. Badacz problematyki obecności człowieka w architekturze, funkcjonalności wobec nowych technologii, granic zakresów idei i przestrzeni. Dydaktycznie profesor Uczelni na kierunku Architektura Wnętrz. Promotor i recenzent prac licencjackich, magisterskich, doktorskich i habilitacyjnych. Organizator i juror konkursów projektowych. Zawodowo (indywidualnie i w zespołach), autor kompleksowych opracowań przestrzeni wnętrz komercyjnych, wizerunku sieci sklepów, stoisk targowych, mebli i obiektów małej architektury. Twórca kilkudziesięciu zrealizowanych projektów wnętrz dla klientów prywatnych w tym rezydencji, domów, apartamentów, mieszkań, wnętrz hotelowych.

Przestrzeń nieoczywista. Aspekty poszukiwania inspiracji

W czasach postępującego zacierania się granic pomiędzy tym, co zarejestrowano naturalnie i tym wygenerowano w sposób cyfrowy interesującym zagadnieniem staje się pretekst kierujący twórcą dokonującym zapisu/wyboru. Pomimo powszechnego rozumienia zagadnień opisujących procesy inspiracji, współczesna technologia stawia nowe wyzwania związane z etyczną weryfikacją rezultatów twórczych.

Wystąpienie będzie miało na celu podzielenie się refleksjami na temat obserwacji z jednej strony fascynującego postępu technologicznego i nie mniej intrygujących analogowych metod zmierzających do osiągnięcia zakładanych efektów kreacji projektowej.

Postawione zostanie pytanie czy obecnie lub w przyszłości konieczne będzie redefiniowanie pojęcia Inspiracja wobec postępującej standaryzacji ciągle doskonalących się metod analizy danych, rejestracji i przetworzeń multimedialnych na bazie sztucznej inteligencji.



dr Dominika Zawojska-Kuriata

Akademia Sztuki w Szczecinie

Architektka wnętrz, projektantka i nauczycielka akademicka, adiunktka Akademii Sztuki w Szczecinie. Absolwentka Wydziału Architektury Wnętrz, gdzie od 2015 roku prowadzi działalność dydaktyczną i artystyczno-badawczą. W 2019 roku uzyskała stopień doktora sztuki na podstawie pracy poświęconej możliwościom adaptacji wnętrz dworców kolejowych. Prowadzi Pracownię Projektowania Architektury Wnętrz i Kształtowania Przestrzeni Publicznej. W latach 2021–2024 pełniła funkcję dziekana, a obecnie jest również dyrektorką Gminnego Centrum Kultury i Bibliotek w Dobrej. W swojej działalności koncentruje się na projektowaniu wnętrz i przestrzeni publicznych, projektowaniu społecznym oraz relacji pomiędzy architekturą, kulturą i użytkownikiem.

NeuroSense MOD – mobilne i modułowe rozwiązanie w projektowaniu przestrzeni neuroinkluzywnych

Współczesne projektowanie wnętrz coraz częściej uwzględnia zróżnicowane potrzeby sensoryczne użytkowników, zwracając uwagę nie tylko na dostępność fizyczną przestrzeni, lecz również na jej oddziaływanie na komfort, koncentrację i możliwość samoregulacji. Szczególnego znaczenia nabiera w tym kontekście projektowanie dla osób neuroatypowych, w tym osób w spektrum autyzmu.

Wykład prezentuje proces badawczo-projektowy związany z powstaniem NeuroSense MOD – mobilnego i modułowego systemu wspierającego regulację sensoryczną. Projekt został opracowany w ramach działalności badawczej Akademii Sztuki w Szczecinie, przy współpracy i konsultacjach ze specjalistami oraz terapeutami Krajowego Towarzystwa Autyzmu Oddział w Szczecinie.

Punktem wyjścia do projektu było poszukiwanie alternatywy dla wydzielonych, zamkniętych „pokoi ciszy" – rozwiązania, które może zostać czasowo wprowadzone do istniejącej przestrzeni i dostosowane do indywidualnych potrzeb użytkownika. Modułowość, mobilność i możliwość rekonfiguracji pozwalają tworzyć różne układy przestrzenne oraz wykorzystywać wymienne matryce sensoryczne o zróżnicowanych właściwościach dotykowych i percepcyjnych.

Na przykładzie NeuroSense MOD omówione zostaną zagadnienia związane z projektowaniem neuroinkluzywnym, rolą materiału jako aktywnego elementu oddziałującego sensorycznie oraz możliwością wprowadzania niewielkich, adaptowalnych struktur do przestrzeni edukacyjnych, terapeutycznych, publicznych i kulturalnych. Projekt stanowi jednocześnie punkt wyjścia do szerszej refleksji nad rolą architekta wnętrz w tworzeniu środowiska, które może odpowiadać na zmienne i indywidualne potrzeby jego użytkowników.



mgr inż. arch. Anna Michałek

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

Absolwentka Wydziału Architektury i Urbanistyki Politechniki Krakowskiej oraz stypendystka paryskiej Ecole Boulle. Jest certyfikowanym i praktykującym projektantem biomimetycznym, koordynatorem BIM, facylitatorem metody Horse Assisted Education oraz Design Thinking.

Prowadzi zajęcia na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz na kierunku Architektura Wnętrz na Uniwersytecie A.Frycza Modrzewskiego w Krakowie. Związana z fundacją Grunt od Nowa.

Praktykuje projektowane relacyjne i partnerskie, tak z ludźmi jak z naturą, stąd jej motto: „Architektura jest zmysłowa. Dlatego właśnie jest tak bardzo praktyczna.” Bada i wspiera procesy inwestycyjne w podejściu biomimetycznym, z szczególną uwagą dla kontekstu i miejsca.

Cyfrowa czułość w projektowaniu architektonicznym wnętrz

Artykuł podejmuje polemikę wokół definicji czułości w bionicznym projektowaniu architektonicznym wnętrz. Przyjęto, że architektura jest z natury parametryczna. Celem było określenie, czy oraz w jaki sposób symbiotyczna relacja człowieka z przestrzenią przez niego zasiedlaną ulega systemowej i stopniowej parametryzacji. Przeprowadzono analizę krytyczną dorozumianej w projektowaniu bionicznym osi Natura – Człowiek. Wskazano na utylitarny charakter tej relacji jako fundamentu innowacji oraz obszaru interdyscyplinarnych badań naukowych. Jednocześnie w opozycji omówiono wyniki studium przypadku, którego przedmiotem było zbadanie kluczowego narzędzia poznawczego w procesie ergonomicznego projektowania. Wnioski wskazują, że immanentne kompetencje mogą ulec zanikowi pomimo intencji projektanta.



dr hab. Natalia Kliśko-Walczak

Uniwersytet Artystyczny im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu

Projektantka wnętrz, badaczka i nauczycielka akademicka związana z Uniwersytetem Artystycznym im. Magdaleny Abakanowicz w Poznaniu, gdzie na kierunku Architektura Wnętrz kieruje Pracownią Projektowania Ekologicznego. Jej praktyka badawczo-projektowa koncentruje się na ekologicznych strategiach kształtowania wnętrz oraz na strukturach pośredniczących, rozumianych jako formy mediujące pomiędzy człowiekiem, przestrzenią i środowiskiem. W swoich badaniach analizuje, w jaki sposób forma, materiał, geometria i organizacja przestrzenna mogą wpływać na warunki środowiskowe wnętrza, w szczególności na światło, akustykę, jakość powietrza i mikroklimat. Łączy projektowanie, eksperyment materiałowy i działania artystyczne, rozwijając struktury przestrzenne inspirowane procesami naturalnymi oraz właściwościami materiałów. Jej prace prezentowane są w ramach projektów badawczo-artystycznych, wystaw oraz wydarzeń związanych z architekturą i designem.

Jakość powietrza w projektowaniu wnętrz. PURUS – studium form filtracyjnych

Powietrze, choć niewidzialne, współtworzy warunki użytkowania i doświadczania wnętrza. Rozpoznanie obecnych w nim zanieczyszczeń oraz dróg ich napływu wyznacza punkt wyjścia dla świadomej odpowiedzi projektowej. Koncepcję PURUS rozwinięto jako studium form filtracyjnych wykorzystujących tkaninę filtracyjną i węgiel aktywny. Analizie poddano zależności między lokalizacją formy a przepływem powietrza oraz wpływ geometrii, warstwowości, przepuszczalności i właściwości materiału na jej potencjalne działanie. Proces projektowy uwzględnia równocześnie komunikację, dostęp światła, widok i doświadczenie przestrzeni. Celem jest określenie, w jaki sposób decyzje projektowe mogą wspierać kształtowanie jakości powietrza, nadając niewidzialnym procesom środowiskowym wymiar przestrzenny i materialny.



dr hab. inż. arch. Magdalena Celadyn

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

Architekt, autorka projektów architektonicznych obiektów komercyjnych, mieszkalnych i wnętrz architektonicznych. W pracach konceptualnych prezentuje modele integracji środowiskowej obiektów architektonicznych z wykorzystaniem zaawansowanych technik i technologii budowlanych. Prowadzi prace badawcze dotyczące implementacji paradygmatu zrównoważenia środowiskowego w architekturze wnętrz, w szczególności w kształtowaniu konstytutywnych komponentów wnętrza architektonicznego. Badania, skierowane na określenie prośrodowiskowej metodyki projektowania architektonicznego wnętrz, uwzględniają znaczenie aplikacji technik projektowych i wspomagających narzędzi projektowych, w tym wielokryterialnej ewaluacji środowiskowej wnętrz, opartych na rezultatach prac naukowo-badawczych. W monografiach i artykułach naukowych publikowanych od 2016 roku, analizuje konieczność zapewnienia w architekturze wnętrz synergii mechanistycznych rozwiązań służących osiągnięciu sprawności środowiskowej wnętrza architektonicznego, w tym efektywności energetycznej i ekologicznej, efektywności zarządzania surowcami materiałowymi i optymalizacji parametrów jakościowych środowiska wewnętrznego, oraz proekologicznych środkow projektowych opartych na aktywacji środowiskowej komponentów wnętrza pełniących funkcję pasywnych instrumentów projektowania architektonicznego wnętrz.

Trwałość emocjonalna materiału, produktu i obiektu a środowiskowe zrównoważenie

Zmienność obiektu architektonicznego i jego przestrzeni wewnętrznych, definiowana jako cykliczne modernizacje, przebudowy i rozbiórki powodowane nowymi wymaganiami funkcjonalnymi, formalnymi, technicznymi czy prawnymi, wobec upowszechnienia postulatu efektywności materiałowej składającego się na paradygmat zrównoważenia środowiskowego, wymusza studia nad znaczeniem, zakresem i rodzajami trwałości w architekturze. Artykuł analizuje trwałość emocjonalną używanego materiału i produktu budowlanego kształtujących strukturę komponentu wnętrza zgodnie z modelem „Projektowania architektonicznego wnętrz dla adaptatywnego ponownego użycia". Wskazuje trwałość emocjonalną jako czynnik wspomagający aplikację prośrodowiskowej strategii efektywności materiałowej poprzez intensyfikację doświadczenia obiektu i miejsca.



mgr Anna Zwiefka

SmarT.eatr

Jestem absolwentką Architektury Wnętrz ASP w Krakowie. W 2013 roku obroniłam pracę dyplomową „Mediateka Rytwiany", wykorzystującą koncepcję technologii VR. Mam 13 lat doświadczenia jako reżyserka i designerka oraz doświadczenie akademickie jako wykładowczyni projektowania scenografii dla opery na Wydziale Scenografii ASP w Krakowie, gdzie pracowałam do 2022 roku. Następnie weszłam w obszar cyberbezpieczeństwa, AI i analityki OSINT, rozwijając kompetencje na styku technologii, informacji i bezpieczeństwa. Obecnie jestem CEO & Founder startupu CreativeTech SmarT.eatr, rozwijającego rozwiązania AI dla kultury, w tym live-reacting avatars, oraz pracującego nad integracją technologii AR.

Płynna rzeczywistość. Kto zaprojektuje nowy świat?

30 listopada 2022 roku OpenAI udostępniło szerokiej publiczności ChatGPT, oparty na modelu z rodziny GPT-3.5. Ten moment symbolicznie otworzył drzwi do nowej ery. Dziś społecznie funkcjonujemy równocześnie w trzech porządkach czasu: przeszłości sceptyków technologii, teraźniejszości jej użytkowników oraz przyszłości founderów, projektantów i technologów, którzy już dziś ją współtworzą. Projektujemy już nie tylko obiekty i wnętrza, lecz płynną rzeczywistość, w której przenikają się przestrzeń fizyczna, cyfrowa i rozszerzona. Wystąpienie pokaże AI jako technologię amplifikującą potencjał twórczy. Case studies startupów rozwijających generatywną AI, interfejsy głosowe, awatary i AR pokażą, dlaczego twórcy powinni nie tylko korzystać z nowych narzędzi, lecz uczestniczyć w projektowaniu świata, który właśnie powstaje.



dr hab. sztuki inż. arch. Rafał Szrajber, prof. ASP

Akademia Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi

Łodzianin, architekt, projektant i profesor Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi oraz Politechniki Łódzkiej. Zajmuje się naukowo architekturą w grach wideo, designem gier jako procesem kreatywnym oraz wykorzystaniem lokalnego dziedzictwa w nowych mediach jako sposobu na budowanie lokalnej wartości i tożsamości. Poszukuje w wirtualnym wymiarze relacji przestrzeni i człowieka uwieczniając swoje wirtualne ekspedycje w ramach projektu PHOTOmodeBOOK. Ambasador edukacji branży gier i współpracy międzyuczelnianej, ewangelista i współorganizator konkursu ZTGK oraz twórca ścieżki artystycznej Game Graphics Contest. Odkrywca podziemnego świata Parowych Szczelin. Współtwórca koncepcji Centrum Komiksu i Narracji Interaktywnej EC1 w Łodzi. Twórca akcji GAMETOBER – prezentacji w październiku gier wideo oraz twórczości artystycznej z nimi związanej w galeriach sztuki.

Od cyfrowej przytulności do nowej relacji z przestrzenią. Czego architektura wnętrz może nauczyć się od cozy games?

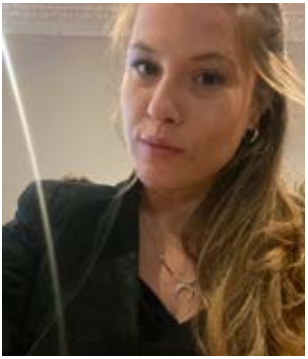
Fenomen cozy games pokazuje, że przestrzeń cyfrowa może być projektowana nie jako środowisko rywalizacji, wyzwania i ciągłej optymalizacji, lecz jako miejsce budowania bezpieczeństwa, przywiązania, codziennych rytuałów i poczucia sprawczości. Na przykładach gier przytulnych jak między innymi Unpacking, Coffee Talk, Spiritfarer czy Tiny Glade wystąpienie podejmuje próbę przełożenia mechanizmów cyfrowej przytulności na obszar projektowania architektury wnętrz. Punktem wyjścia są trzy podstawowe filary cozy games (gier przytulnych): Miękkość (Softness), Bezpieczeństwo (Safety), Obfitość (Abundance) uzupełnione o personalizację, przewidywalność, wolniejsze tempo oraz budowanie relacji z miejscem a także o codzienne rytuały kształtujące przynależność, troskę i sprawczość.



mgr inż. arch. Maja Piechowiak

Politechnika Warszawska

Architektka, doktorantka architektury w Szkole Doktorskiej Politechniki Warszawskiej. Asystent badawczo-dydaktyczny na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej. Prowadzone przez nią badania naukowe skupiają się na zagadnieniu przenikania architektury ze sztuką filmową. Interesuje ją wielowątkowość tych dwóch dziedzin, oraz to, w jaki sposób tworzą i definiują przestrzeń architektoniczną. Obecnie również zawodowo zajmuje się projektowaniem wnętrz, a także pracuje jako drugi scenograf przy produkcjach filmowych.



mgr inż. arch. Julia Cieślak

Politechnika Warszawska

Absolwentka Wydziału Architektury Politechniki Warszawskiej (dyplom 2015), gdzie obecnie zatrudniona jest na stanowisku asystent. Zawodowo związana ze scenografią teatralną i operową. Od 2018 współpracuje z projektantem i scenografem Borisem Kudličką, z którym realizowała projekty w takich operach jak MET Opera w Nowym Jorku, New National Theater Tokyo, Royal Swedish Opera i innych znaczących scenach operowych. Badania naukowe, które prowadzi, skoncentrowane są na przestrzeniach teatralnych, polskich i zagranicznych.

Scenografia jako narzędzie kształtowania wyobraźni przestrzennej

Celem artykułu jest zbadanie potencjału scenografii jako narzędzia rozwijania wyobraźni przestrzennej wobec współczesnych przemian technologicznych. W odróżnieniu od projektowania podporządkowanego funkcji i ograniczeniom realizacyjnym, scenografia otwiera szersze możliwości kreacji, tworzenia alternatywnych światów oraz eksperymentowania z formą. Poprzez odniesienia do wybranych przykładów z obszaru filmu i teatru przedstawione zostaną różne sposoby kształtowania i doświadczania przestrzeni. Szczególnej analizie poddane zostanie pytanie, w jaki sposób projektowanie scenografii może rozwijać umiejętności istotne w praktyce architektonicznej. Rozważania zostaną uzupełnione o doświadczenia dydaktyczne autorek, które wskazują na znaczenie samodzielnego myślenia i wyobraźni w procesie twórczym.



dr Kaja Windak-Czajczyk

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

dr sztuki, architektka wnętrz, absolwentka Wydziału Architektury Wnętrz Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. W 2014 roku uzyskała dyplom magisterski pod kierunkiem prof. Beaty Gibała-Kapeckiej. Od 2015 roku związana z IV Pracownią Projektowania Architektury Wnętrz, gdzie pracuje jako asystentka. W 2024 roku z wyróżnieniem obroniła rozprawę doktorską pt. „Nowe modele zamieszkiwania. Konfiguracje paraarchitektoniczne". Łączy praktykę projektową z refleksją teoretyczną, rozwijając podejście oparte na interdyscyplinarności, wrażliwości użytkowej i całościowym rozumieniu przestrzeni. Realizuje projekty wnętrz prywatnych i publicznych, wystawiennictwa oraz opracowań graficznych publikacji. Jest autorką instalacji „Minimum Living Space of the Future" zaprezentowanej podczas 6. Międzynarodowego Biennale Architektury Wnętrz INAW2020. Współtworzyła aranżacje Cricoteki i Małopolskiego Ogrodu Sztuki dla 16. Festiwalu Sacrum Profanum oraz wystawę multimedialną „Adolf WSZYSTKO Bohusz" w Muzeum ASP w Krakowie (2020). W swojej pracy konsekwentnie integruje działania artystyczne, projektowe i naukowe, traktując przestrzeń jako medium doświadczenia i jakości życia.



dr Karolina Baniowska

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

absolwentka Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie. Dyplom magisterski, zrealizowany pod kierunkiem prof. dr. hab. Rafała Ziembińskiego w II Pracowni Architektury Wnętrz, został wyróżniony prezentacją na wystawie najlepszych dyplomów ASP w Pałacu Sztuki w Krakowie (2012). Była stypendystką programu Erasmus na Bauhaus-Universität Weimar. Od 2015 roku związana jest z Katedrą Ekspozycji i Multimediów Wydziału Architektury Wnętrz ASP w Krakowie. Wspólnie z dr. hab. Markiem Braunem, prof. ASP, współprowadzi Pracownię Mediów i Scenografii w Przestrzeni Publicznej. W 2023 roku obroniła rozprawę doktorską pt. „Kreowanie dospołecznej przestrzeni publicznej – wykorzystanie nowych technologii w budowaniu interakcji Społecznych". W swojej działalności badawczej i twórczej koncentruje się na wpływie nowych technologii na psychofizykę człowieka oraz przemianach społecznych zachodzących w dobie rewolucji cyfrowej.

Projektuje wnętrza prywatne i publiczne oraz przestrzenie ekspozycyjne. Współpracowała m.in. z Małopolskim Ogrodem Sztuki, Cricoteką, Muzeum Inżynierii i Techniki oraz przy realizacji festiwalu Sacrum Profanum. Doświadczenie zawodowe wykorzystuje w pracy dydaktycznej, angażując się również w organizację warsztatów, działań performatywnych i praktyk studenckich. Była tutorką podczas Międzynarodowego Biennale Architektury 2026 w Krakowie. Współpracuje z instytucjami kultury i teatrami, m.in. Krakowskim Biurem Festiwalowym, Wrocławskim Teatrem Pantomimy i Teatrem



mgr Katarzyna Zielińska-Daryin

Akademia Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie

Absolwentka Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie; dyplom magisterski pod kierunkiem dr hab. Joanny Kubicz, prof. ASP (2016). Absolwentka Podyplomowych Studiów Konserwacji Zabytków Architektury i Urbanistyki Politechniki Krakowskiej; dyplom pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. arch. Andrzeja Kadłuczki (2018). W trakcie realizacji pracy doktorskiej poświęconej badaniom krajobrazów dźwiękowych i kulturowych z wykorzystaniem m. in. narzędzi cyfrowych. W latach 2019–2022 prowadziła galerię Fashion Start Up Gallery, powstałą w ramach projektu „Projektowanie Przyszłości. Program rozwoju Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie na lata 2018–2022", gdzie zrealizowała kilkadziesiąt wystaw i wydarzeń. Od 2019 roku związana zawodowo z Wydziałem Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. W latach 2019–2024 asystentka w V Pracowni Projektowania Architektury Wnętrz, od 2024 roku – w Pracowni Podstaw Projektowania. Prowadziła zajęcia w ramach studiów wspólnych Akademii Sztuk Pięknych im. Jana Matejki w Krakowie i Accademia di Belle Arti di Brera w Mediolanie.

Jej działalność badawcza i twórcza koncentruje się na relacjach między przestrzenią, pamięcią i tożsamością miejsca oraz na wzajemnych zależnościach między materialnym i niematerialnym wymiarem przestrzeni i architektury. Szczególnym obszarem jej zainteresowań jest dziedzictwo kulturowe Polski południowo-wschodniej. W swojej praktyce łączy działalność projektową, naukową, wystawienniczą i dydaktyczną, badając możliwości wykorzystania technologii immersyjnych oraz współczesnych metod dokumentowania, interpretacji i reprezentacji przestrzeni i dziedzictwa.

Współpracuje z instytucjami muzealnymi, środowiskami naukowymi oraz organizacjami zajmującymi się ochroną i upowszechnianiem dziedzictwa kulturowego. Jej dorobek obejmuje projekty i realizacje wystawiennicze, działalność kuratorską, publikacje naukowe dotyczące m.in. kształtowania przestrzeni

w kontekście tożsamości kulturowej miejsca i współczesnych form upowszechniania kultury oraz współtworzenie warsztatów i projektów edukacyjnych.

Dezinfosfera

Dezinfosfera to instalacja będąca symboliczną impresją na temat wpływu algorytmów i sztucznej inteligencji na człowieka. Stanowi zarazem punkt wyjścia do szerszej refleksji nad współczesnością, rozwijanej przez autorki w trzech uzupełniających się wypowiedziach. Pojęcie jest punktem wyjścia do refleksji nad współczesnością kształtowaną przez nadmiar informacji, rozwój technologii i dynamiczne przemiany rzeczywistości. Towarzyszące instalacji trzy wypowiedzi podejmują te zagadnienia z różnych perspektyw, stawiając pytania o miejsce i rolę projektowania wobec zachodzących zmian.

• Dr Karolina Baniowska:

Sztuczna inteligencja obiecuje designowi więcej za mniej: mniej materiału, mniej odpadów, bardziej efektywną produkcję. Jednocześnie ta sama technologia pozwala projektować, produkować i reklamować więcej, szybciej i taniej, a napędzane algorytmami media społecznościowe nieustannie produkują nowe pragnie. Czy AI pomoże nam więc ograniczyć i zoptymalizować konsumpcję, czy jedynie uczyni ją bardziej efektywną? Czy problemem jest technologia, czy pytania, które jej zadajemy? I czy nasz obecny romans ze sztuczną inteligencją zakończy się dramatycznym rozstaniem, kiedy odkryjemy, że zamiast rozwiązać problem, nauczyliśmy się przede wszystkim szybciej go produkować?

• Mgr Katarzyna Zielińska-Daryin:

Współczesna przestrzeń coraz częściej staje się polem intensywnej komunikacji, w którym nadmiar obrazów, informacji i konkurujących narracji nie zawsze prowadzi do większego zrozumienia. Wobec tego przeciążenia warto postawić pytanie o granice projektowej ingerencji i potrzebę wypełniania przestrzeni kolejnymi znaczeniami. W tym kontekście istotne staje się również to, co pozostaje poza bezpośrednim komunikatem i jednoznaczną reprezentacją. Ograniczenie środków może otwierać przestrzeń dla uważności, indywidualnej interpretacji i znaczeń, które ujawniają się dopiero w doświadczeniu odbiorcy.

Projektowanie staje się w tym ujęciu nie tylko działaniem polegającym na dodawaniu nowych form, lecz także świadomym kształtowaniem relacji pomiędzy obecnością a nieobecnością.

• Dr Kaja Windak-Czajczyk:

Mobilność, zmienność świata, procesy globalizacji oraz obecność technologii ściśle nawiązują do świata ponowoczesnego, charakteryzującego się złożonością, szybkimi zmianami i rosnącą rolą technologii jako integralnej części życia codziennego. Współczesność oferuje mnóstwo możliwości, co sprawia, że zatracamy się w szybko zmieniającej się rzeczywistości, w której wszystko jest przelotne i wymienne. Żyjemy w czasach antropocenu, a właściwie – idąc za twierdzeniem Andrzeja Marca – w epoce, w której człowiek poprzez swoją aktywność zdominował planetę i przyczynia się do trwałych zmian zachodzących na Ziemi. Życie człowieka jest procesem bardzo złożonym i dynamicznym, co potwierdza fakt, że mamy ogromny wpływ na wygląd aktualnego środowiska i sytuacji ekologicznej świata.



dr hab. inż. arch. Olga Chomska

Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta we Wrocławiu

dr hab. inż. arch. Olga Chomska, profesora Akademii Sztuki w Szczecinie

Autorka wielu zrealizowanych projektów wnętrz prywatnych i publicznych, mieszkalnych, komercyjnych, wnętrz dla edukacji i instytucji kultury. Specjalizuje się w projektach mebli i innych elementów wyposażenia wnętrz, które dopełniają jej realizacje architektoniczne.

Od 2011 związana z Akademią Sztuki w Szczecinie, aktualnie na Wydziale Architektury Wnętrz. W pracy dydaktycznej kładzie nacisk na wielowymiarowość komunikatów płynących z architektury oraz na budowanie świadomej relacji pomiędzy dziełem a jego odbiorcą.

Dom w czasach płynnej nowoczesności

Spośród wielu wyzwań, które płynna nowoczesność stawia przed architektem wnętrz, projektowanie domu jako bezpiecznej prywatnej przestrzeni jest jednym z największych i najtrudniejszych. Artykuł skupia się na zmianach społecznych ostatniego ćwierćwiecza, oraz ich bezpośrednich konsekwencjach dla codziennego życia i poczucia bezpieczeństwa jednostki, a jego celem jest naszkicowanie mapy cech przestrzeni mieszkalnej w odniesieniu do potrzeb funkcjonalnych i emocjonalnych różnych generacji. Jako materiał ilustracyjny posłużą wybrane prezentacje realizacji projektów przestrzeni mieszkalnych z najważniejszych magazynów wnętrzarskich i opiniotwórczych platform branżowych.



dr Anna Paszkowska-Thurow

Akademia Sztuki w Szczecinie

dr Anna Paszkowska-Thurow, mgr inż. arch., bygningskonstruktør – architektka i architektka wnętrz. Absolwentka Politechniki Szczecińskiej oraz Copenhagen School of Design and Technology. Doświadczenie zawodowe zdobywała w duńskich biurach projektowych. Założycielka pracowni ANNA THUROW Architektura i wnętrza, specjalizującej się w architekturze prywatnej oraz indywidualnych wnętrzach mieszkalnych. Projekty pracowni są regularnie publikowane w polskich i zagranicznych mediach branżowych.

Od 2020 roku łączy praktykę zawodową z działalnością badawczo-dydaktyczną na Akademii Sztuki w Szczecinie, gdzie prowadzi Pracownię Projektowania Architektury Wnętrz | Przestrzeń Mieszkalna na Wydziale Architektury Wnętrz. Jej badania koncentrują się na problematyce związanej z indywidualnie kształtowaną architekturą przestrzeni mieszkalnych oraz poznawczym wymiarem praktyki projektowej i realizacyjnej.

Kompleksowość procesu kształtowania indywidualnych wnętrz mieszkalnych – od idei do realizacji

Punktem wyjścia do podjęcia dyskusji jest kompleksowy proces kształtowania indywidualnych wnętrz mieszkalnych, obejmujący perspektywę projektową i realizacyjną. Szczególnego znaczenia nabiera przy tym zachowanie ciągłości pomiędzy założeniami projektowymi, wypracowanymi w dialogu z przyszłym użytkownikiem, a ich materialnym urzeczywistnieniem. Ujęcie to odnosi się również do zmieniającej się roli architekta wnętrz – od artysty i autora formy ku koordynatorowi złożonego procesu projektowo-realizacyjnego.

Realizacja stanowi w tym ujęciu nie tylko etap prowadzący do ukończenia dzieła, lecz także przestrzeń zastosowania wiedzy, jej badania oraz pozyskiwania nowej wiedzy. Informacje zwrotne uzyskiwane w tym stadium mają znaczenie nie tylko organizacyjne, lecz również poznawcze oraz badawcze. Umożliwiają refleksję nad zasadnością przyjętych rozwiązań, a doświadczenia zrealizowanych dzieł wzbogacają warsztat projektanta.

Wyzwania z tym związane dotyczą przełożenia wieloaspektowych założeń projektowych na zrealizowane dzieło. Jego jakość kształtowana jest bowiem zarówno na poziomie koncepcji, jak i jej materialnego urzeczywistnienia.



mgr inż. Piotr Stawiarski, MBA

Członek Zarządu PZFD

mgr inż. Piotr Stawiarski, MBA – zawodowo związany od ponad 24 lat z branżą budowlano – deweloperską przy przygotowywaniu i realizacji nowych projektów deweloperskich. Pełni funkcję członka zarządu krakowskiego oddziału Polskiego Związku Firm Deweloperskich, oraz członka zarządu krajowego PZFD. W kadencji 2026 członek Krakowskiej Rady Przedsiębiorczości przy Prezydencie Miasta Krakowa. Wykładowca Krakowskiej Szkoły Biznesu Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, oraz wykładowca na Uniwersytecie Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Krakowie przedmiotów związanych z rynkiem nieruchomości.

Design, który sprzedaje. Rosnąca rola architektury wnętrz części wspólnych w kształtowaniu wartości nieruchomości deweloperskiej

Przez ostatnie trzy dekady polski rynek mieszkaniowy funkcjonował jako rynek niedoboru, na którym wnętrza części wspólnych traktowano przede wszystkim jako koszt. Obecnie jednak, na skutek nadchodzących zmian demograficznych (depopulacji) oraz rekordowej podaży na rynku deweloperskim, rynek ten przekształca się w rynek nabywcy. Zgodnie z tezami zawartymi w tekście „Design, który sprzedaje", jakość architektury wnętrz przestrzeni wspólnych staje się mierzalnym składnikiem wartości nieruchomości oraz jednym z kluczowych narzędzi różnicowania produktu. Referat dowodzi, że klienci coraz częściej zwracają uwagę na jakość części wspólnych i są skłonni za nią płacić. Aby jednak design tworzył realną wartość, musi iść w parze z codzienną użytecznością i odpowiadać na założenia tzw. dobrostanu projektowego. Spójność formy budynku, jego wnętrz i otoczenia pozwala na osiągnięcie premii cenowej, a w obliczu rosnącej konkurencji to jakość inwestycji, a nie tylko jej cena, będzie decydować o sukcesie rynkowym deweloperów.